

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. H. L.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 9. 3. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2022, č. j.
OAM-20/LE-VL12-VL18-PS-2022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 4. 2. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství police Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník (dále jen OPKPE Mělník). Žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

(dále jen zákon o pobytu cizinců) a bylo s ním zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, neboť nepředložil ke kontrole žádný cestovní doklad a neměl ani doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Poté dne 10. 2. 2022 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-20/LE-VL12-VL18-PS-2022 dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 31. 5. 2022.

II.

Žaloba

2. V žalobě vyjádřil žalobce nesouhlas s tvrzením žalovaného ohledně ohrožení průběhu správního řízení, pokud by byl žalobce propuštěn. V této souvislosti žalobce předně vytkl, že napadené rozhodnutí neobsahuje to, čím by měl být průběh řízení narušen. V kontrapozici k tvrzení žalovaného stran o nerespektování právního řádu v ČR v minulosti, žalobce poukázal na to, že v minulosti nespáchal žádnou trestnou činnost, nýbrž byl na území ČR pouze nelegálně a společenskou škodlivost takového jednání hodnotil žalobce jako velmi nízkou a nenarušující veřejný pořádek či jiné zájmy. Dále žalobce vytýkal vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tvrzení žalovaného, že nemůže vyloučit, že bude vyřizovat žádost o mezinárodní ochranu žalobce standardně, tj. nikoliv pouze jako zjevně nedůvodnou žádost s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, ačkoliv dříve měl tvrdit, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalobce dále sporoval tvrzení žalovaného o projevení snahy podat žádost o mezinárodní ochranu až po zajištění ze strany Policie ČR. Naopak žalobce měl za to, že již v řízení před Policií ČR uvedl, že do ČR byl dovezen nelegálně, kdy zde byl ponechán bez dokladů a financí. Následně měl za pomoci jiného státního příslušníka Vietnamu navštívit organizaci pro pomoc uprchlíkům, kde měl sdělit, že by zde chtěl požádat o mezinárodní ochranu. Touto organizací mu mělo být sděleno, na jakém místě může o mezinárodní ochranu požádat. Za tímto účelem mu mělo být sepsáno prohlášení, že žádá o mezinárodní ochranu a byl odkázán na příslušné místo k podání žádosti. Z uvedeného dále žalobce dovodil, že pro podání žádosti v co možná nejkratší době, od které je to možné, učinil maximum, nicméně po cestě na místo, kde hodlal požádat o udělení mezinárodní ochrany, byl zajištěn, tudíž jeho jednání nebylo možné vykládat toliko formálně, že se nacházel na území ČR nelegálně a žádost podal až po zajištění. Postup žalovaného v tomto směru považoval žalobce za rozporný i ve vztahu k čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť nemůže být trestán za to, že se na území ČR nacházel nelegálně, obzvlášť když byl podveden a bylo mu tvrzeno ze strany převaděčů, že jsou všechna povolení vyřízena. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce rovněž v tom, že nemělo být vydáno ani předcházející rozhodnutí OPKPE Mělník, neboť byla zjevná vůle žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany v ČR (viz rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021 – 28). Jelikož nemělo dojít k zajištění žalobce ani dle zákona o pobytu cizinců, považoval žalobce navazující zajištění dle zákona o azylu za nezákonné. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 16. 3. 2022 žalovaný nesouhlasil s žalobou a byl i nadále toho přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy dovedly. Žalovaný dle svého názoru v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný rovněž zopakoval, že dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do zahraničí, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Dále žalovaný uvedl, že z informací poskytnutých Policií ČR zjistil, že dne 4. 2. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE Mělník. Ke kontrole nepředložil žádný cestovní doklad a neměl ani doklad, který by jej opravňoval k pobytu na území ČR. Z těchto důvodů byl zajištěn a bylo s ním zahájeno řízení o správním vyhoštění. Následně byl žalobce rozhodnutím OPKPE Mělník ze dne 5. 2. 2022, č. j. RPS-31402-21/ČJ-2022-010026 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný poté rovněž zopakoval obsah protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 2. 2022. Dále žalovaný uvedl, že žalobce cestoval z Vietnamu do ČR bez vlastního cestovního dokladu, vše za něj vyřizoval převaděč. Na území ČR ani EU není osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu bylo zásahem do rodinného či soukromého života. Nesdílí společnou domácnost s občanem ČR ani EU, ani zde nemá žádné kulturní ani společenské vazby. Na dotaz, zda je mu znám důvod, který by mu znemožnil vycestování z ČR, uvedl, že má ve Vietnamu velký dluh a nemá jej zatím jak splatit. Na dotaz zda mu v domovské zemi hrozí nebezpečí, uvedl, že pokud neuhradí ten dluh, co si rodiče vzali na jeho cestu, tak neví, co by mu mohl udělat věřitel. Jiné nebezpečí mu tam dle jeho slov nehrozí. Na dotaz zda mu v případě návratu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí uvedl, že nikoliv. S ohledem na tyto skutečnosti měl žalovaný za to, že by propuštěním žalobce ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byly dány důvody pro jeho zajištění a že z jeho prokázaného jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k zajištění. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že z Vietnamu do Evropy vycestoval žalobce nejspíše 15. 1. 2022. Důvodem vycestování se stal inzerát, kde bylo uvedeno, že se v Evropě dá prací vydělat 2000 euro. Dle slov žalobce si jeho rodiče půjčili u známých 400 000 000 vietnamských dongů (asi 400 000 Kč) na jeho cestu do Evropy. Následně odletěl do neznámé země s převaděčem a pak nastoupili do kamionu, ze kterého pak společně po několika hodinách vystoupili. Převaděč měl poté žalobce ponechat na vlakovém nádraží v Domažlicích, někdy mezi 23. - 24. lednem. Na zmíněném nádraží měl žalobce zůstat asi týden, poté si jej měl všimnout jiný Vietnamec a odvézt jej do nevládní organizace pro uprchlíky v Plzni, kde měl dostat papír, na kterém prý bylo uvedeno, že chce žádat o azyl. Pak byl opět odvezen do Domažlic a odsud pak do Bělé – Jezové, kde chtěl žádat o azyl, ale byl zadržen hlídkou policie. Na dotaz, zda je mu znám důvod, který by mu znemožnil vycestování z ČR, uvedl, že má ve Vietnamu velký dluh a nemá jej zatím jak splatit. Na dotaz zda mu v domovské zemi hrozí nebezpečí, uvedl, že pokud neuhradí ten dluh, co si rodiče vzali na jeho cestu, tak neví, co by mu mohl udělat věřitel. Jiné nebezpečí mu tam dle jeho slov nehrozí. Na dotaz zda mu v případě návratu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí uvedl, že nikoliv. Z tohoto důvodu byl dne 4. 2. 2022 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Následně 10. 2. 2022 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v ČR.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Důvody pro zajištění, resp. i důvody pro to domnívat se, že se jedná o účelovou žádost, spatřoval soud, stejně jako žalovaný, především v tom, že žalobce 1) vědomě překročil hranice ČR bez cestovního dokladu, 2) vědomě pobývá na území ČR bez povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn, 3) není v ČR nikde hlášen k pobytu, 4) uvedl, že má obavu z neuhrazeného dluhu, co si rodiče půjčili na jeho cestu, neví, co by mu věřitel udělal; zároveň však uvedl, že mu tam nehrozí žádné nebezpečí, 5) uvedl, že mu v případě návratu domů nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest nebo jiné

vážné nebezpečí, 5) Vietnam opustil čistě z ekonomických důvodů, aby v Evropě pracoval a vydělal peníze.

10. Z výše uvedených důvodů žalovaný, potažmo soud, dovozuje, že v případě žalobce by skutečně mohlo dojít k ohrožení průběhu řízení o jeho žádosti, neboť žalobce přicestoval do Evropy za účelem výdělků, přičemž nelze s jistotou říct, zda byla ČR jeho cílovou destinací. Současně žalobce přicestoval do ČR skrytým způsobem v nákladovém prostoru kamionu a za pomoci převaděče, což samo o sobě svědčí o tom, že žalobce neváhá využít nelegálních prostředků k tomu, aby dosáhl svého cíle, a to překročit nelegálně hranice a hledat si zaměstnání, ač k tomu nesplňuje podmínky. Nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že žalobce si musel být vědom toho, že jeho jednání v případě odhalení bude považováno za nelegální, neboť cestovat v nákladním prostoru kamionu za současného odevzdání mobilu či dokladů, což není běžnou praxí při legální cestě do zahraničí s cílem nalézt zaměstnání. Žalobce by tak v případě nezajištění mohl pokračovat dále z území ČR a hledat práci v jiném státě Evropy nebo setrvat nelegálně na území ČR skrytým způsobem a mimo dosah správních orgánů. K takovému jednání by mohlo přivést žalobce i již zahájené řízení o uložení správního vyhoštění, kterému by se mohl snažit tímto způsobem vyhnout. Na základě uvedených důvodů poté žalovaný správně dospěl k názoru, že v případě žalobce existují odůvodněné obavy z toho, že by se mohl pokusit narušit řádný průběh řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pakliže se žalobce snaží bagatelizovat svá jednání tvrzeními, že se nedopustil žádné trestné činnosti, a proto jej nelze považovat za osobu nerespektující právní řád, nezbyvá soudu než se proti takovému tvrzení ohradit. To, že žalobce přicestoval na území ČR nelegálně a poté si zde počínal v přímém rozporu s právními předpisy ČR v oblasti přistěhovalectví, je jasným důkazem nedostatečného projevu respektu vůči právnímu řádu ČR, a v důsledku tedy i závažným narušením veřejného zájmu ČR, který představuje zájem ČR na tom, aby se na jeho území zdržovali pouze ti cizinci, kteří pro takový pobyt splňují zákonné podmínky.
11. Co se týče tvrzení žalobce o neúčelovosti podání žádosti, odkazuje soud na znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Aby mohl být cizinec správním orgánem zajištěn na základě výše uvedeného ustanovení, je třeba, aby bylo současně naplněno několik podmínek. Skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, žalobce nerozporuje. Zároveň byla žádost podána v době, kdy již bylo s žalobcem zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění, je tedy zřejmé, že žalobci vyhoštění skutečně hrozilo. Spornou se stala existence oprávněných důvodů k domněnce, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a především, zda měl žalobce možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
12. Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

13. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“
14. Soud považuje za rozhodné, zda měl vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobce reálnou možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, než mu začalo hrozit vyhoštění. V případě žalobce je tedy třeba posoudit, zda mohl podat žádost v období od 23. 1. či 24. 1. 2022, kdy na území ČR podle svého vyjádření přicestoval, do 4. 2. 2022, kdy byl kontrolován Policií ČR. Přestože se nejedná o dlouhou dobu (12-13 dní), považuje soud tuto dobu, stejně jako žalovaný za dostatečnou k tomu, aby žalobce podnikl nezbytné kroky k vyhledání příslušného místa k podání žádosti a jejímu faktické podání, tím spíše, nebyl-li žalobce omezen na pohybu a pohyboval se po území ČR volně. V této souvislosti soud dále zdůrazňuje a poukazuje na okolnosti žalobcova případu, kdy ten v době od 23. či 24. ledna, přibližně týden pobýval na nádraží v Domažlicích, přičemž měl možnost vyhledat neprodleně policii a seznámit ji se svou situací a začít ji řešit. Žalobce namísto toho na nádraží dále vyčkával návratu převaděče, pravděpodobně s vidinou pokračování v cestě za slibovaným výdělkem. Poté, co byl žalobce odvezen k nevládní organizaci pro pomoc uprchlíkům (zřejmě někdy mezi 30. - 31. lednem), opět neprodleně nevyhledal a nenavštívil příslušné místo pro podání své žádosti, a namísto toho vyčkal až do dne 4. 2. 2022, kdy byl následně zajištěn. V této souvislosti soud rovněž podotýká, že postup žalobce, ač byl údajně zvolen na radu nevládní organizace, se jeví jako nelogický. Uvedenou nelogičnost soud spatřuje především v tom, že by nevládní organizace žalobce nepoučila o všech příhodných a z hlediska zeměpisných bližších místech, kde je možné o mezinárodní ochranu požádat. Jeví se tak jako zcela nelogické, aby žalobce přejížděl ČR napříč od jihu na sever, když mohl tentýž den, kdy navštívil nevládní organizaci, požádat o mezinárodní ochranu např. již na příslušném oddělení policie v Domažlicích či v blízké Plzni či vyrazit do blíže situovaného ZZC Balková. Blíže se dokonce nachází rovněž samotné ministerstvo v Praze, kolem něhož musel žalobce po cestě z Domažlic do Bělé-Jezové projíždět. Současně s tím soud poukazuje dále na to, že ač mířil žalobce do Bělé-Jezové podat žádost o mezinárodní ochranu, oficiálně ji podal až 10. 2. 2022, tj. 6 dní poté, kdy byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Z výše uvedených důvodů se soud ztotožňuje se závěry žalovaného, který konstatoval, že žalobce mohl podat žádost o mezinárodní ochranu dříve, než tomu tak učinil.
15. Důvodným neshledává soud ani argument žalobce stran zřejmého úmyslu požádat o mezinárodní ochranu již v řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V tomto směru považoval soud za významné vyjádření samotného žalobce, který v průběhu řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců uvedl toliko, že „V té organizaci (myšleno nevládní organizace pro pomoc uprchlíkům) mu poté dali nějaký papír (neví, co je tam přesně napsáno), říkali, že je tam napsáno, že chce žádat o azyl. ... Žádost o mezinárodní ochranu dle jeho slov zatím nikde nepodával, ale hodlá prý tak učinit.“ Z uvedeného poté jasně plyne, že žalobce nebyl pevně přesvědčen o tom, zda podá žádost o mezinárodní ochranu a současně z toho

vyplývá, že ji mohl podat neprodleně a namísto toho dále otálel až do 10. 2. 2022, kdy žádost o mezinárodní ochranu podal. Současně dle názoru soudu zde důležitou roli hraje skutečnost, že žalobce vycestoval z Vietnamu pouze z ekonomických důvodů a bez úmyslu žádat v Evropě o mezinárodní ochranu, tato eventualita mu byla vnuknuta až po návštěvě nevládní organizace, kdy mu ani poté nebylo zcela zřejmé, do jaké situace či pro jaké účely tato žádost slouží. Z výše uvedených důvodů se soud rovněž domnívá, že žalobce skutečně podal oficiální žádost o udělení mezinárodní ochrany až za situace, kdy se jeho další setrvání v ČR či Evropě stalo nejistým; současně žalobce nepovažoval důvody pro podání žádosti za natolik palčivé, aby přistoupil k podání žádosti bezprostředně poté, co měl k jejímu podání příležitost. Nic na věci v tomto směru nemění ani fakt, že žalobce byl neznalý azylového práva, neboť přirozeným chováním člověka, který v cizím státě hodlá vyhledat ochranu, je se přinejmenším obrátit na policii a za její pomoci svoji situaci řešit.

16. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky, jíž žalobce namítal vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí spočívající v tvrzení o účelovosti žádosti a současném nevyločení aplikace § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. K uvedené námitce odkazuje soud na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016 – 25, v němž soud vnitřní rozpornost takových závěrů vyloučil a tyto jsou aplikovatelné i na nynější případ žalobce.
17. Ve vztahu k námitce, jíž žalobce upozornil na rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, nepovažuje tuto soud za důvodnou. Již ze znění uvedeného článku je zřejmé, že její obsah dopadá toliko na uprchlíky, kteří ze země původu prchají z důvodu, že je jejich život nebo svoboda v ohrožení. Žalobce však ze země původu neprchal, nýbrž dobrovolně vycestoval za účelem zaměstnání, tj. hledání lepší ekonomické budoucnosti; také uvedl, že mu v zemi původu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí. Z uvedeného poté soud nepovažuje dikci čl. 31 Úmluvy ze strany žalobce za naplněnou a v důsledku toho tedy nedošlo k jeho porušení, a to i ve světle výše vypořádané námitky stran doby podání žádosti.
18. V závěru žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k předcházejícímu rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti soud konstatuje, že tato námitka se míjí s předmětem řízení, neboť soud nemůže v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu posuzovat a přezkoumávat, natož činit závěry o zákonnosti předcházejícího rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců. Měl-li žalobce za to, že již rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců je nezákonné, mohl stejně jako v tomto případě přistoupit k ochraně svých práv podáním žaloby projednávané ve správním soudnictví. Současně s tím soud dodává, že žalobce nepředložil ani rozsudek, jímž by byla deklarována nezákonnost takového rozhodnutí o zajištění žalobce dle zákona o pobytu cizinců. Současně soud upozorňuje na to, že za situace, kdy neobstojí rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, a priori taková skutečnost nemá vliv na rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu, neboť takové rozhodnutí sleduje jiný cíl, a to zajištění plynulého řízení o žádosti žalobce.

19. Pro úplnost soud uvádí, že za oprávněné důvody pro domněnku, že byla žádost podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění, považuje především následující skutečnosti, že žádost byla podána až v situaci hrozícího vyhoštění; žalobce dne 4. 2. 2022 uvedl, že ve Vietnamu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné nebezpečí; primární cíl vycestování z Vietnamu byl za zaměstnáním v Evropě. Tyto skutečnosti jsou podrobněji popsány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se soud ztotožňuje.
20. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 3. 2022

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.